

Mordene på Katrina

Af Lars Ahn Pedersen

Efter jeg har sikret mig, hun ikke længere trækker vejret, går jeg i gang med at rulle plastikken ud. Derefter sætter jeg mig til at vente. Først da opdager jeg, at tørklædet stadig sidder om hendes hals. Jeg bander indvendigt og får det fjernet. Det var i sidste øjeblik. Kort efter kommer der atter liv i hendes øjne.

Hun sætter sig op.

"Du slog mig ihjel," siger hun og ser bebrejdende på mig.

"Ja," siger jeg, for der er ikke så meget andet at sige.

Hun kigger på plastikstykket, som ligger under hende.

"Er det virkelig nødvendigt?" spørger hun.

"Ja," siger jeg og skærer halsen over på hende.

Denne gang går der et par timer, før hun vender tilbage. Nogen gange tager det kortere tid, andre gange længere. Det afhænger af skadernes omfang. Hun er stadig vred, og jeg kan ikke komme udenom, at det bekymrer mig. Ifølge producenten bør hun ikke kunne huske noget, men det gør hun tydeligvis. Jeg overvejer at klage.

Det er først inden for de seneste uger, at hun er begyndt på det. Hun virker ikke bange for mig, snarere irriteret, som om jeg hele tiden afbryder hende midt i noget vigtigt. Egentlig forstår jeg hende godt, og jeg har af og til dårlig samvittighed over det, jeg bruger hende til. Men så minder jeg mig selv om, at hun ikke er et rigtigt menneske, og at hendes følelsesudbrud ikke er ægte, men reaktioner fremkaldt af et adfærdsprogram, udviklet af et højtbetalt forskerteam. Og hvis det stadig giver mig kvaler, så er der det ubestridelige faktum, at hun er indkøbt til formålet, og jeg fik ikke engang procenter. Hun er med andre ord min private ejendom, og der er ingen love mod det, jeg gør ved hende.

Jeg burde faktisk klage. Garantien udløber først om et halvt år.

Jeg ved det godt. Det er ikke meningen, jeg skal anvende hende på den måde. Hun og hendes slags er til for at lette vores hverdag og tage sig af de opgaver, som vi ikke selv orker. De er skabt til at gøre rent, lave mad, ordne vores haver, passe vores børn og udføre trivielt og farligt industriarbejde, og det strider imod formålet at lemlæste, voldtage, torturere og slå dem ihjel for fornøjelsens skyld. Men jeg ved også, at jeg ikke er den eneste, som gør den slags, og hvis de virkelig vil forhindre os i at udnytte muligheden, hvorfor har producenterne så udstyret dem med anatomisk korrekte kønsdele og næsten øjeblikkelig regenerering?

Ingen kan se bort fra, at der først for alvor kom gang i salget, da Lolita-modellen kom på markedet, og det var kun de mest reaktionære feminister, som protesterede, da resten af branchen fulgte trop og justerede deres produkter, så de ikke længere lignede en Barbie-dukke fornedet. Det var kun et spørgsmål om tid, før sexindustrien stod over for en større revolution. Medierne bragte interviews med prostituerede, der klagede over, at den "ægte vare" var ved at blive fortrængt af "dukkerne," som de hånligt kaldte dem. Men slaget var tabt på forhånd. Fordelene ved de nye modeller var åbenlyse: ingen risiko for kønssygdomme, lave driftsomkostninger og farvel til kedelige bieffekter som stofmisbrug, barndomstraumer og dårlig samvittighed over for familien derhjemme.

Selvfølge har jeg haft sex med hende – hvordan kan jeg lade være, når hun ligner Katrina så meget? Men det gik hurtigt op for mig, at det alligevel ikke er helt det samme. Jeg kan ikke rigtig sætte fingeren på, hvad det er, der mangler. Måske er det fordi, hun er lidt for ivrig efter

at behage? Det føles som om, man er sammen med en konstant simuleret orgasme, hvad der reelt set også er tale om. Vi har ikke gjort det, siden hun begyndte at sende mig sine anklagende blikke. Måske burde jeg. Det ville næsten være som i tiden, inden Katrina forlod mig.

Kønsdelene var blot begyndelsen. Næste skridt var regenererings-funktionen, og hvordan den kom med i pakken, står mere hen i det uvisse. Den mest populære forklaring er, at det var hæren, der bestilte en række øvelsesmodeller, som soldaterne kunne skyde med skarpt mod for at øge realismen i øvelserne. En anden udbredt teori er, at det var en simpel fejl i laboratoriet, der skabte et uendeligheds-loop, som gør, at de vender tilbage igen og igen, uanset hvor voldsomme skader de udsættes for. Og det lader ikke til, at de har nogen som helst erindring om, hvad der er sket. Sådan var det også med min model indtil for nylig.

Foreløbig har jeg kvalt, stukket, hængt, druknet og forgiftet hende. Jeg har ikke prøvet at skyde hende, fordi jeg ikke bryder mig om at have en pistol i mit hjem, ligesom jeg har fundet det for risikabelt at sætte ild til hende. En enkelt aften, da jeg kedede mig, prøvede jeg at genskabe brusebadsscenen fra *Psycho*. Hvis jeg selv skal sige det, var resultatet ganske vellykket, selv om jeg blev fuldstændig gennemblødt, og det tog en krig at gøre rent på badeværelset bagefter.

Det er dog kun ved særlige lejligheder, at jeg gør så meget ud af det. Forberedelserne er ret tidskrævende, så til hverdag nøjes jeg med mere simple metoder som at kvæle hende med hænderne eller en ledning. Andre gange holder jeg hendes hoved nede i badekarret eller køkkenvasken, og hvis jeg er i humør til det, bruger jeg kniven. Men det betyder som nævnt, at jeg skal gøre rent bagefter, og jeg har været nødt til at købe en vaskemaskine, fordi de begyndte at kigge mærkeligt efter mig nede på rensenet.

Der gik ikke længe, før gendannelses-funktionen var blevet standard – og producenterne benyttede selvfølgelig lejligheden til at hæve prisen på grund af den forlængede holdbarhed.

Til gengæld havde de færreste forudset det næste, der skete. Mindre end en uge efter, at den første af de nye modeller var blevet sat til salg, blev kunder og ansatte i et værktøjsmagasin de chokerede vidner til, at en mand tog en økse ned fra hylden og flækkede kraniet på sin kvindelige ledsager. Politiet nåede at anholde manden og skulle til at gå i gang med afhøringen, da retsmedicineren ringede med en opsigtsvækkende nyhed: liget var lige vågnet, og såret var allerede begyndt at hele. I stedet slap manden med en bøde for forstyrrelse af den offentlige ro og orden. Desuden fik han livsvarig karantæne fra værktøjsmagasinet og modtog en regning for øksen.

Siden fulgte yderligere et par af de såkaldte "falske drab," men de stoppede mere eller mindre efter en episode, hvor en mand blev dræbt af en betjent, som var blevet kaldt ud til en anmeldelse om husspektakler. Betjenten ankom til stedet, netop som den senere afdøde stod med en kniv hævet over en kvinde, og valgte at skyde først og spørge bagefter. Erstatningsspørgsmålet kører stadig ved retten.

Men det er ikke kun den uheldige opmærksomhed fra medierne, disse sager har givet, som har bremset fænomenet. Blandt mine ligesindede anses det for at være dårlig stil at gøre det i fuld offentlighed – lidt ligesom med sex – og jeg kan kun erklære mig enig.

Sagerne med de "falske drab" afslørede samtidig, at forbrugerne havde fundet en anden måde at anvende modellerne på end oprindeligt tiltænkt – en tendens der før er set med ny teknologi. Hvor lang tid mon der gik, fra Alexander Graham Bell havde foretaget verdenshistoriens første telefonopkald, til vi havde verdenshistoriens første telefonstøtter? Havde brødrene Wright forestillet sig 9/11, da de lettede fra jorden den decemberdag i 1903? Ville Marie Curie have fortsat sin forskning i atomet, hvis hun havde vidst, at den ville føre til Hiroshima og Nagasaki? Slog det nogensinde internettets skabere, at de ikke kun var i gang med at mindske afstanden mellem mennesker verden over, men også forærede de pædofile en ny, effektiv måde at kommunikere og udveksle materiale på?

Det var en artikel om de "falske drab"-fænomenet, der gav mig idéen. Jeg sprang ikke ud i den med det samme, men brugte tid på at sætte mig grundigt ind i emnet, før jeg traf mit valg. Jeg kunne sagtens have fundet en billigere løsning, men denne producent havde noget, som de andre ikke kunne tilbyde: muligheden for selv at bestemme udseendet.

Jeg mødte aldrig designerne personligt eller talte med dem. Al kommunikation foregik via nettet. Jeg uploadede videoklip og fotografier af Katrina, både nærbilleder af ansigtet fra forskellige vinkler og nogle af den mere intime slags. De foreslog et par forbedringer, men dem afviste jeg. Autenticiteten var min førsteprioritet, svarede jeg, og derefter kom de ikke med flere af den type forslag. I sidste ende viste det sig at være den rigtige beslutning. Den dag, de leverede hende, og jeg for første gang så det færdige produkt, gik jeg nærmest i chok. Da servicefolkene var gået igen, sad jeg blot og stirrede på hende i flere minutter, før jeg overhovedet kunne sige noget.

"Vil du se resten af lejligheden?" fik jeg til sidst fremstammet.

"Det vil jeg meget gerne," sagde hun, "men jeg er allerede bekendt med indretningen."

Selvfølgerlig var hun det. Jeg havde jo gennemfotograferet lejligheden og sendt dem planerne over den, så hun med det samme kunne gå i gang med sit arbejde. Det slog mig, hvilket fantastisk job de havde udført. Selv stemmen og hendes bedrevindende tonefald havde de ramt rigtigt. Måden, hun svarede mig på, fik det til at løbe koldt ned ad ryggen på mig.

"Stop det," sagde jeg halvkvalt.

"Undskyld," sagde hun. "Hvis jeg har sagt noget forkert, må du gerne for..."

"Hold kæft."

"Jeg bekla..."

"Bare hold kæft." Jeg kunne knapt nok tale.

"Men ..."

Og så gik jeg i sort. Da jeg kom til mig selv igen, lå hun på gulvet. Ansigtet var slået til ukendelighed, og mine hænder var blodige og hævede. Hun trak ikke vejret. Jeg skulle lige til at gå i panik, da jeg kom i tanker om, hvem hun var og ikke var. I stedet gik jeg ud på badeværelset for at vaske mig. Jeg har ingen idé om, hvor længe jeg stod derude, men da jeg kom tilbage, fandt jeg hende i køkkenet.

"Kaffe?" spurgte hun. Ansigtet var ved at ligne sig selv igen, men der var stadig et par enkelte, tydelige skrammer omkring øjnene og kindbenene. Ellers opførte hun sig som om, intet var hændt.

"Ja, tak," sagde jeg.

Det var første gang.

Debatten kører fortsat og blusser op med jævne mellemrum. Vi er i gang med at uddanne en generation af voldtægtsmænd og mordere, raser kritikerne. Nej, vi vil tværtimod se færre sexovergreb og drab, fordi folk får afløb for deres drifter, lyder modargumentet. Foreløbig underbygger statistikkerne hverken den ene eller anden påstand.

Og hvor står jeg selv i den diskussion? Personligt hælder jeg mest til det sidste synspunkt. Jeg er ikke begyndt at slå tilfældige mennesker ned på gaden, og jeg giver stadig ikke efter for mine impulser, når jeg står i køen i supermarkedet lørdag formiddag og får en boblende trang til at meje alt og alle ned med et maskingevær, fordi den gamle dame foran mig har taget en vare uden strekkode, mens teenageren bag kassen med sit "Jeg er ny"-badges på brystet forsøger at komme i kontakt med den rette afdeling.

Jeg vil også gerne understrege, at jeg aldrig slog Katrina, mens vi var sammen. Hun forlod mig af helt andre årsager – noget terapeutbavil med at hun ikke følte, at hun kunne trænge ind til mig, og jeg ikke gav nok igen.

Faktisk er jeg blevet mere afslappet i min omgang med andre, og jeg går ikke længere

og tænker over, hvad Katrina mon laver, og om hun har fundet en anden, hvilket optog mig meget i tiden efter, vi var gået fra hinanden. Jeg er helt holdt op med at ringe til hende og stå ude foran hendes lejlighed om natten. Jeg føler selv, jeg er blevet et bedre menneske, efter at jeg har anskaffet mig hende. Den virkning havde Katrina aldrig på mig – snarere tværtimod.

Hun gør aldrig modstand, heller ikke når jeg beder hende om det.

I starten bagbandt jeg hende og låste hende inde på badeværelset om natten. Men det varede kun indtil den morgen, hvor hun pludselig stod ved min seng og oplyste, at jeg var ved at sove over mig, og hvis jeg i øvrigt kunne nå det, var morgenmaden klar ude i køkkenet. Da gik det op for mig, hvor mange kræfter hun egentlig er i besiddelse af. Rebet havde hun på en eller anden måde selv fået viklet op, og døren til badeværelset var jeg nødt til at få udskiftet.

Jeg har ingen anelse om, hvad hun laver, når jeg sover eller er ude. Engang prøvede jeg at overvåge hende gennem et helt døgn, men det gjorde mig ikke meget klogere. Hun sad blot og ventede på, jeg skulle bede om et eller andet. Ellers ryddede hun lidt op, lagde tøj på plads, tørrede støv af og udførte andre dagligdags gerninger. Efter 21 timer gav jeg op og gik i seng. Så nu sover jeg trygt og lader hende passe sig selv.

Dommedagsprofeterne kværner løs om, at vores hovmod en dag vil blive straffet, når vores skabninger tager hævn, men foreløbig er der ingen kendte eksempler på, at de har gjort gengæld mod deres ejere. For selv om de teknisk set ikke er robotter, har lovene alligevel vist sig at kunne overføres til dem. Det vil sige, at de er ude af stand til at gøre et menneske fortræd eller lade et menneske gøre skade på sig selv. Der har været eksempler på, at de har forhindret selvmord og har kastet sig ud foran biler for at afværge ulykker. De adlyder alle vores ordrer, undtagen når de er i modstrid med ovennævnte, og de har lov til at beskytte sig selv, så længe det ikke bringer mennesker i fare. Så i virkeligheden kunne hun forhindre alt dette, hvis hun ville, men det gør hun ikke. Det er som at have en hund, man kan sparke til konstant, uden at den bider igen.

Lejligheden er tom, da jeg kommer hjem. Det er der ikke noget usædvanligt i. Hun har sin egen nøgle og er udstyret med et kontokort, så hun kan klare de fornødne indkøb. Alligevel giver det mig altid et sug i maven, når hun ikke er der. Jeg er ikke god til at være alene, hvilket var noget, som Katrina aldrig forstod.

Jeg er klar over, det er en irrationel følelse, men på det seneste har jeg haft det som om, jeg er ved at miste hende. Det begyndte, da hun fandt et billede af Katrina og spurgte, hvem det var. Måske burde jeg have løjet, men et anfald af malplaceret anstændighed fik mig til at fortælle hende sandheden. Hun tog det pænt – selvfølgelig gjorde hun det – men jeg fornemmede en snert af en reaktion, uden at jeg vil gå så langt som til at sige, at hun virkede rystet. Bare for at være på den sikre side fandt jeg ledningen frem og vikled den om hendes hals.

Da hun vågnede igen, forventede jeg, hun ville gå i gang med aftensmaden. I stedet kiggede hun blot på mig med sit uudgrundelige blik.

"Hvorfor gjorde du det?" spurgte hun.

"Gjorde hvad?"

"Du kvalte mig," sagde hun, på samme måde som hvis hun havde fortalt, at jeg var kommet til at træde hende over tærne.

Hvis jeg ikke havde siddet på sofaen, er jeg sikker på, at benene var vaklet under mig i det sekund. "Hvad er det, du siger?" fik jeg fremstammet.

"Du kvalte mig," gentog hun.

"Nej, jeg gjorde ikke."

"Jo, du brugte ledningen dér," sagde hun. "Jeg kan se den i din lomme."

Dér var den igen, hendes bedrevidende facon. Jeg fandt ledningen frem og gentog proceduren. Derefter satte jeg mig til at vente på, at hun kom tilbage.

"Jeg er sulten," sagde jeg, da hun begyndte at blinke.

Hun satte sig op. "Er det alt, hvad du har at sige?" spurgte hun.

"Ja," sagde jeg, men min hånd havde allerede fat om ledningen nede i lommen.

"Hvorfor gø..."

Jeg nåede at gøre det tre gange til, før jeg måtte erkende, at det ikke ændrede på noget.

Vi taler stort set ikke til hinanden mere. Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige, og hun går bare rundt og ser trist ud. Det eneste, vi efterhånden har sammen, er hendes død.

Efter yderligere et par timers venten er jeg for alvor ved at gå i panik. Så lang tid har hun aldrig været væk før. Mørket er begyndt at sænke sig udenfor, men jeg kan ikke finde overskuddet til at rejse mig op og tænde lyset i stuen.

Måske græder jeg. Jeg ved det ikke. Der er så mørkt herinde.

Pludselig hører jeg nøglen i døren. Hun åbner den. Siger mit navn. Jeg svarer hende ikke. Jeg er træt af hendes små lege. Denne gang får hun med kniven. Det skal være blodigt og brutalt, rendyrket afstraffelse, selv om den pædagogiske effekt selvfølgelig er så godt som ikke-eksisterende.

Jeg er over hende i samme øjeblik, hun træder ind i stuen. Hun når knapt nok at sige en lyd. Kommer blot med en gurglen, før hun er helt stille. Jeg ser intet, men bliver blot ved med at stikke og stikke, indtil kniven er så blodig, at jeg ikke kan holde på den længere.

Bitter erfaring har lært mig, at jeg skal lægge plastik ud på gulvet, når jeg har tænkt mig at skære i hende. Denne gang var det en impulsiv beslutning, så jeg nåede det ikke. Det bliver et hestearbejde at få fjernet al blodet. Jeg orker ikke mere og går i seng. Rengøringen kan vente.

Det er kun på overfladen, at de er identiske med os. Ja, de bløder og får blå mærker og kan illudere smerte, men det er alt sammen skuespil. Jeg har set, hvad der er indeni hende, og selv om det ved første øjekast ser normalt ud med blod og indvolde, går det snart op for én, at der er noget, som ikke passer. Det hele er lidt for symmetrisk og perfekt, som når man så en anatomi-dukke blive samlet i biologi-timen i skolen.

Man får det indtryk, at designerne har skævet til menneske-modellen og tænkt: "Okay, hvordan kan vi opgradere den her?" Og så er de gået i gang med at fjerne alle de dele, som evolutionen nok ville være kommet til i løbet af et par millioner år. Så de har ingen nyrer eller blindtarm, og deres mavesæk er mindre end vores. Jeg har set hende spise, og vi indtager som regel vores måltider sammen, men det virker mest som om, hun kun kommer mad i sin mund af ren høflighed.

Da jeg vågner, ligger hun der stadig. Det er aldrig sket før. Jeg erkender, at jeg gik voldsomt til den i går, men ikke mere end ved andre lejligheder. Er det muligt, de alligevel ikke er så langtidsholdbare, som producenten påstår? Jeg burde måske ringe? Jeg beslutter mig for at se tiden an og skriver i stedet til min chef, at jeg tager en hjemmearbejdsdag.

Hen på eftermiddagen begynder jeg virkelig at blive nervøs. Hun bliver bare liggende dér midt på stuegulvet, mens blodpølen omkring hende er ved at størkne. Hendes hud har fået en farve, jeg ikke bryder mig om, og leddene virker stive, når jeg rører ved dem.

Da der er gået 24 timer, ringer jeg til hotlinen. De lover at sende nogen næste dag. Jeg lukker ikke et øje den nat. Ligger blot og lytter efter den mindste lyd.

Jeg er ikke til stede, da de henter hende. Tanken om at se andre røre ved hende piner mig så meget, at jeg bliver nødt til at forlade lejligheden. Jeg efterlader en nøgle hos viceværten og tager på arbejde.

Hjemme igen konstaterer jeg, at de har fjernet alle spor efter, hvad der er sket. Alt er

væk. Blodet. Kniven. Hende. Det eneste, de har efterladt, er tøjet, som ligger i en bunke ude på badeværelset. Jeg beslutter, at tøjet har bedst af at lægge i blød natten over, før jeg smider det i vaskemaskinen. Forinden tjekker jeg lommerne for indhold og finder det sædvanlige: Nøgler, småmønter, en kuglepen ... og et brev.

Det er skrevet af mig til Katrina. I brevet beklager jeg måden, vi skiltes på, og undskylder, hvis mine efterfølgende handlinger har skræmt hende. Jeg bedyrer, at jeg nu er kommet mig over hende og håber, vi kan fortsætte med at være venner. Jeg beder om et møde, da jeg har nogle af hendes ting liggende, som jeg gerne vil give hende tilbage. Det er min håndskrift, men jeg er sikker på, jeg aldrig nogensinde har skrevet dette brev. Det er rigtigt, at Katrina efterlod nogle af sine ting i min lejlighed, men dem har jeg brændt.

Jeg vender mig mod tøjbunken og piller de enkelte beklædningsstykker ud. Selv om de er blodige og flænsede, er jeg ret sikker på, at de ikke er noget, jeg har købt. Hun kan selvfølgelig selv have anskaffet dem, men i den tid, jeg har haft hende, har jeg aldrig set hende komme hjem med nyt tøj. Hun ejer, så vidt jeg ved, ikke noget. Hun har ikke engang sit eget værelse.

Langsomt, ganske langsomt begynder alle brikkerne at falde på plads. Jeg har dem liggende foran mig, men nægter at se det fulde billede. *Hvis det ikke var hende, så må det have været ...* Hvis dette var en film, ville vi nu være kommet til scenen, hvor de frygtelige realiteter går op for hovedpersonen, som reagerer ved at brække sig på stedet, men kvalme er ikke en af de følelser, der løber gennem mig lige nu. I stedet føler jeg mig fuldstændig kold indvendig, som en maskine, og det eneste, jeg kan tænke, er *Hvordan?* Hvordan fandt hun frem til Katrina og fik lokket hende herhen? Og så går noget andet op for mig. *Katrina! De tog hende med.* Det er tanken om hende liggende på et koldt stålbord omgivet af teknikere, der endelig får bugt med mig. Jeg tømmer mit maveindhold ned i kummen, indtil det kun er mavesyre, der kommer op, og jeg knapt nok kan trække vejret.

Stik imod al fornuft ringer jeg til hotlinen igen.

"God aften, hvad kan vi hjælpe Dem med?" lyder det i den anden ende, og det slår mig, at det sikkert heller ikke er et menneske.

"Jeg ..." *Jeg har begået en frygtelig fejltagelse. Det, I fik med i dag, var ikke ...*

Jeg afbryder forbindelsen.

Det er næsten altid mænd, som gør det her. I den samme artikel, som gav mig idéen til at anskaffe hende, var der en psykolog, som udtalte sig om emnet. Meget af det, hun sagde, var de sædvanlige klichéer om "lavt selvværd," "had til kvinder" og "trang til kontrol," men hun kom også med en interessant observation. I forbindelse med sin forskning var hun stødt på enkelte kvinder, som havde de samme tendenser, men ingen af dem var tilsyneladende blevet ved.

"De mister simpelthen interessen efter et stykke tid," sagde psykologen. "Kvinderne får det ud af systemet, og så kommer de videre. Mændene bliver derimod ved med at vende tilbage til den samme situation igen og igen, så den til sidst nærmest har mistet sin oprindelige mening."

Pudsigt. Min egen erfaring er ellers, at det plejer at være omvendt.

Jeg hører intet fra producenten, men om det er et godt eller dårligt tegn, kan jeg ikke finde ud af.

Halvdelen af tiden går jeg rundt og forventer, at politiet skal storme lejligheden. I resten fortæller jeg mig selv, at firmaet har skaffet liget af vejen for at undgå den dårlige omtale, en sag som denne vil give.

Måske var det alligevel ikke Katrina? Måske er det bare min paranoia, der er løbet af med mig? Men hvis det er, hvorfor har de så ikke meldt tilbage, hvad der er galt med hende? Er de ude på at snyde mig? Er de på vej for at gøre det af med mig?

Efter tre dage med dette kan jeg ikke tage mere og beslutter mig for at opsøge hende. Katrinas lejlighed ligger i den modsatte ende af byen, nærmest som om hun ikke kunne komme

langt nok væk fra mig. Jeg stiller mig i en port over for hendes opgang og venter på, hun skal vise sig. Der ser mørkt ud i lejligheden. Det lader ikke til, hun er hjemme. Jeg overvejer, om jeg skal forsøge at bryde ind, da hun pludselig kommer ud fra opgangen. Jeg træder et skridt ind i skyggen, så hun ikke ser mig.

På denne afstand er det svært at vurdere, om det er hende. Umiddelbart ligner det Katrina, men det var selvfølgelig også meningen med det hele. Jeg bliver nødt til at følge hende i længere tid for at være sikker.

Hun starter med at tage på arbejde. Katrina er ansat i en børnehave, så jeg kan ikke være alt for tæt på hende uden at vække mistanke. I stedet bruger jeg formiddagen på at anskaffe mig en lille kikkert og et kamera med zoom. Resten af dagen lærer jeg mine nyrehvervede ejendele nærmere at kende. Jeg holder nøje øje med, hvordan hun agerer med børnene og de øvrige ansatte. Mit første indtryk er, at alt ser ud til at være normalt, men børnepasning er netop en af de opgaver, de er skabt til at udføre, så det vil ikke være den store udfordring for hende at falde ind i den rolle. Jeg spekulerer på, om nogle af de andre pædagoger heller ikke er mennesker. Det er set før.

I det hele taget synes jeg pludselig, jeg ser dem overalt, når jeg går på gaden. Hvis hun har kunnet overtage en andens identitet, hvor mange har så ellers gjort det? Jeg ser barnepiger, hundeluftere, gadefejere, vinduespuddere, parkeringsvagter, og det giver et gib i mig, hver gang en kvinde med indkøbsposer går forbi.

Efter fyraften følger jeg hende hen på biblioteket og siden i supermarkedet, før hun slår et smut forbi den lokale café til en enkelt latté. Alt sammen typisk Katrina.

Men i løbet af dagen bemærker jeg også noget andet. Hun virker ensom. Hun veksler kun få ord med andre mennesker og sidder for sig selv både på biblioteket og på caféen. Men det, der virkelig fanger min opmærksomhed, er de øjeblikke, hvor hun tror, ingen andre ser hende. Det er her, hun afslører sig selv. For en kort stund smelter masken væk og erstattes af et bittert drag, som er ulig den Katrina, jeg kender. Jeg er så godt som sikker i min sag. Det *er* hende.

Jeg er ikke blind over for ironien i min situation. Jeg skabte hende for at overtage den rolle, som Katrina havde i mit liv, og nu har hun efter alt at dømme virkelig gjort det. Men før jeg kan overbevise andre om det, er jeg nødt til at udføre en sidste handling.

Hun skal dø – igen.

Jeg har gennemgået det i mine tanker utallige gange, og jeg kan ikke se nogen anden udvej – også selv om det betyder, at jeg skal forklare politiet, hvad der er blevet af den virkelige Katrina. Uanset hvad undgår jeg ikke at komme i fængsel, men jeg føler, jeg skylder Katrina, at verden lærer hendes skæbne at kende. Så må mine principper om ikke at gøre det i fuld offentlighed komme i anden række.

Det viser sig at være foruroligende let at få fat på en pistol. Faktisk er det så let, at jeg ærgrer mig over, jeg ikke har gjort det før. Jeg har overvejet, om jeg kan nøjes med kun at såre hende, for eksempel ved at give hende en kugle i skulderen. Men jeg er bange for, det ikke vil være nok bevis for myndighederne, og jeg risikerer bare, at hun gør brug af sine overmenneskelige kræfter og flygter fra stedet, og så vil jeg være lige vidt. Nej, hun er nødt til at dø.

Næste dag befinder jeg mig igen ude foran Katrinas opgang. Jeg trykker på et par tilfældige knapper på dørtelefonen, og til sidst er der én, som lukker mig ind. Jeg tager elevatoren op til fjerde sal, hvor hun bor.

Jeg fjerner sikringen fra pistolen og ringer på.

Jeg kan høre hende derinde.

"Hvem er det?" spørger hun.

"Pakkeposten," siger jeg og sørger for at stille mig i en position, så hun ikke kan se mig tydeligt gennem dørspionen.

"Jeg har ikke ... vent lige," siger hun og åbner døren.

Der går et sekund, før hun genkender mig. I hendes øjne ser jeg en blanding af forbløffelse, frygt og afsky. Jeg havde tænkt mig at sige et eller andet kækt nu. I stedet sætter jeg blot pistolen for panden af hende og trykker af.

Derefter sætter jeg mig til at vente.

En af naboerne tilkalder politiet, som kommer og anholder mig, før jeg når at se, at hun vender tilbage. Jeg bliver afhørt med en sigtets rettigheder, selv om jeg forsøger at sætte dem ind i sagens rette sammenhæng. Til min store frustration virker betjentene allerede til at have besluttet sig for, hvad der er sket, og nægter at følge op på mine oplysninger. Til gengæld er det tydeligt, at de tror, jeg forsøger at spille sindssyg for at undgå en fængselsdom. Jeg forsikrer dem om, at det ikke er tilfældet, men det lader ikke til at berolige dem.

Til sidst slipper deres tålmodighed op, og de slæber mig ned til retsmedicineren, hvor de viser mig hende. Hun er allerede begyndt at hele, så man kan næsten ikke se, hvad jeg har gjort ved hende. Da jeg nævner det, kigger retsmedicineren underligt på mig.

"Så fat det dog, din psykopat," råber den mest aggressive af betjentene. "Det er fordi, han har lappet hende sammen, så hendes familie har bare en lille chance for at genkende hende. Hun er død. Du har myrdet hende."

Jeg sukker og går i gang med igen at forklare dem, at ja, jeg har slået Katrina ihjel, men at det ikke er hende, som ligger dér.

"Jeg troede, I allerede ville have opdaget det," tilføjer jeg.

Betjentene kigger opgivende på hinanden. Den ene af dem nikker.

"Vis ham det," siger den aggressives makker til retsmedicineren.

Han løfter klædet, så jeg kan se, hvad hun indeholder. Hun er stadig åben. Jeg kan se det hele. Hjerter, lunger, nyrer, tarme, mavesæk ... jeg ser alt. Alt, alt for meget.

Til min egen ros når jeg at vende hovedet væk fra Katrinas lig, før jeg kaster op.

I sidste ende bliver jeg erklæret sindssyg i gerningsøjeblikket og får en tidsubestemt behandlingsdom, som jeg skal afsone på en lukket anstalt.

Jeg har efterhånden regnet ud, hvordan hun slap af sted med det, selv om det er svært at samle tankerne med al den medicin, de pumper i mig. Selvfølgelig var det hende og ikke Katrina hjemme i lejligheden, og selvfølgelig var hun i stand til at ligge død i halvandet døgn, mens hun ventede på, jeg skulle gå i panik. Og brevet var selvsagt aldrig blevet sendt til Katrina. Det var kun ment til mig.

Men det, jeg beundrer mest, er måden, hvorpå hun udnyttede lovene. Hun beskyttede sig selv på en facon, hvor det ikke var givet, at det ville skade andre mennesker, men samtidig må hun et eller andet sted have vidst, hvordan jeg ville reagere.

Jeg har for længst opgivet at overbevise myndighederne om, at de har en ejerløs gående rundt ude i samfundet. Det er ikke en sandhed, de har lyst til at høre. Måske er hun langt fra den eneste.

Jeg ser hende en sidste gang, da de kører mig fra retssalen til anstalten. Det er kun et kort glimt i forbifarten, og måske er det slet ikke hende, men det giver alligevel et sæt i mig, da jeg får øje på skikkelsen på fortovet. Hun står et par gader fra retsbygningen, og hun ligner sig selv – bortset fra et afgørende punkt.

Hun ser lykkelig ud.

Oprindeligt bragt i *Dystre Danmark* (H. Harksen Productions, 2009) og siden genudgivet i *Månebase Rødhætte* (Science Fiction Cirklen, 2012). Copyright tilhører forfatteren.